

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litwa) w dniu 21 grudnia 2015 r. – Agnieška Anisimovienė i in.

(Sprawa C-688/15)

(2016/C 106/20)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Agnieška Anisimovienė i in.

Druga strona postępowania: AB bankas „Snoras” w likwidacji; VĮ „Indėlių ir investicijų draudimas”; AB „Šiaulių bankas”, następcą prawną AB bankas „FINASTA”

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywę w sprawie depozytów ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że mogą zostać uznane za depozyt zgodnie z tą dyrektywą środki, którymi obciążono rachunki osób, za ich zgodą, albo środki przekazane albo wpłacone przez te osoby na rachunek otwarty w imieniu instytucji kredytowej w innej instytucji kredytowej?
- 2) Czy art. 7 ust. 1 i 8 ust. 3 dyrektywy w sprawie depozytów, rozpatrywane łącznie, należy rozumieć w ten sposób, że wypłaty z tytułu ubezpieczenia depozytu do kwoty określonej w art. 7 ust. 1 należy dokonać na rzecz każdej osoby, której roszczenie można wykazać przed dniem, w którym dokonano ustalenia określonego w art. 1 ust. 3 lit. ppkt (i), (ii) dyrektywy w sprawie depozytów albo w którym wydano decyzję określoną tym artykułem?
- 3) Czy do celów dyrektywy w sprawie depozytów definicja „normalnej operacji bankowej” jest istotna dla dokonania wykładni pojęcia depozytu jako należności pochodzącej z operacji bankowych? Czy definicję tą należy także uwzględnić przy dokonywaniu wykładni pojęcia depozytu zawartego w przepisach prawa krajowego, na mocy których transponowano dyrektywę w sprawie depozytów?
- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, jak należy rozumieć i interpretować pojęcie normalnej operacji bankowej użyte w art. 1 ust. 1 dyrektywy w sprawie depozytów:
 - a) jakie operacje bankowe należy uznać za normalne albo na podstawie jakich kryteriów należy ustalić, czy konkretna operacja bankowa jest normalna?
 - b) czy pojęcie normalnej operacji bankowej należy ocenić mając na względzie cel dokonanych operacji bankowych, czy też strony między którymi takie operacje bankowe są przeprowadzane?
 - c) czy użyte w dyrektywie w sprawie depozytów pojęcie depozytu, oznaczające należność pochodzącą z normalnych operacji bankowych, należy interpretować w ten sposób, że obejmuje ono jedynie wypadki, w których wszystkie operacje skutkujące powstaniem takiej należności uważa się za normalne?
- 5) W wypadku gdy środki nie są objęte definicją depozytu zawartą w dyrektywie w sprawie depozytów, lecz państwo członkowskie zdecydowało się transponować dyrektywę w sprawie depozytów oraz dyrektywę w sprawie inwestorów ⁽²⁾ do prawa krajowego w taki sposób, że środki, z tytułu których deponentowi przysługują roszczenia wynikające z obowiązku instytucji kredytowej do świadczenia usług inwestycyjnych uważa się również za depozyt – czy zabezpieczenie depozytów można zastosować jedynie po ustaleniu, że w konkretnym przypadku instytucja kredytowa działała jako przedsiębiorstwo inwestycyjne, a środki były jej przekazywane w celu dokonania operacji inwestycyjnych/działania inwestycyjnych w rozumieniu dyrektywy w sprawie inwestorów i dyrektywy MiFID ⁽³⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa 94/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz. U. 1994 L 135, s. 5).

⁽²⁾ Dyrektywa 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz. U. 1997 L 84, s. 22).

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. 2004 L 145, s. 1).